

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 19 października 2016 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. po rozpoznaniu wniosku J. Z. z dnia 26 lipca

2016 r. odmówił ubezpieczonemu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

W uzasadnieniu wskazano, że zgodnie z art. 57 w zw. z art. 58 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2016 r., poz. 887 ze zm.), renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

1. jest niezdolny do pracy,
2. ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy wynoszący łącznie co najmniej:
 - 1 rok – jeżeli niezdolność do pracy powstała przed ukończeniem 20 lat,
 - 2 lata - jeżeli niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 20 do 22 lat,
 - 3 lata - jeżeli niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 22 do 25 lat,
 - 4 lata - jeżeli niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 25 do 30 lat,
 - 5 lat - jeżeli niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 30 lat, a ponadto okres ten przypada w ciągu ostatniego dziesięciolecia przed zgłoszeniem wniosku o rentę lub przed dniem powstania niezdolności do pracy,
3. niezdolność do pracy powstała w okresach, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1 i 2, pkt 3 lit. b, pkt 4, 6, 7 i 9, ust. 2 pkt 1, 3 – 8 i 9 lit a, pkt 10 lit a, pkt 11 – 12, 13 lit. a, pkt 14 lit. a i pkt 15 – 17 oraz art. 7 pkt 1 – 4, 5 lit. a, pkt 6 i 12 ustawy emerytalnej albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów, chyba że ubezpieczony jest całkowicie niezdolny do pracy i udowodnił okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiety lub 25 lat dla mężczyzny.

Orzeczeniem z dnia 27 września 2016 r. ustalono, że J. Z. jest częściowo niezdolny do pracy do dnia 28 lutego 2018 r., a częściowa niezdolność do pracy powstała po 29 listopada 2013 r.

Na dzień zgłoszenia wniosku o rentę tj. 26 lipca 2016 r. ubezpieczony udowodnił 2 lata, 9 miesięcy i 16 dni okresów składkowych oraz 11 miesięcy 6 dni okresów nieskładkowych /ograniczone do 1/3 okresów składkowych/ łącznie 3 lata, 8 miesięcy i 22 dni. Nadto ubezpieczony udowodnił 5 lat okresów składkowych i nieskładkowych w 10-letciu w okresie od 22 lipca 2003 r. do 21 lipca 2013 r. Zatem niezdolność do pracy winna powstać najpóźniej do 21 lipca 2013 r. Ubezpieczony udowodnił ogólny staż pracy wynoszący 16 lat, 9 miesięcy i 2 dni okresów składkowych i nieskładkowych. Organ rentowy dodał, że z uwagi na fakt, że wnioskodawca nie spełnił łącznie wszystkich wymaganych warunków do przyznania renty z tytułu niezdolności do pracy brak jest podstaw do jej przyznania.

/decyzja – k. 30 plik II akt ZUS/

Odwołanie od powyższej decyzji złożył wnioskodawca J. Z. w dniu 25 listopada 2016 r. i wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji poprzez przyznanie mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Wskazał, że decyzja została wydana na podstawie nieprawidłowo ustalonej przez Lekarzy Orzeczników pozwanego ZUS daty powstania niezdolności do pracy oraz stopnia tej niezdolności, jak również nieprawidłowo wyliczonego (zaniżonego) ogólnego stażu pracy.

/odwołanie – k. 2 – 4/

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o odrzucenie odwołania na podstawie art. 477⁹ §3¹ k.p.c., bowiem podstawę do wydania decyzji stanowi orzeczenie lekarza orzecznika ZUS i odwołanie jest oparte wyłącznie na zarzutach dotyczących tego orzeczenia ewentualnie o oddalenie odwołania, jeżeli zostanie ono przyjęte do rozpatrzenia przez Sąd.

/odpowiedź na odwołanie – k. 8 – 9/

Na rozprawie w dniu 30 listopada 2017 roku wnioskodawca poparł odwołanie i oświadczył, że kwestionuje ustaloną datę powstania niezdolności do pracy.

/stanowisko wnioskodawcy –protokół rozprawy- k.46/

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawca J. Z. urodził się (...)

/bezsporne/

Ubezpieczony ukończył (...) Szkołę Zawodową w zawodzie ogrodnika, pracował jako operator maszyn w zakładach chemicznych, kierowca samochodu dostawczego, a także prowadził działalność gospodarczą polegającą na montażu instalacji gazowej. Ubezpieczony nie pracuje od marca 2015 r.

/bezsporne/

Wnioskodawca w dniu 26 lipca 2016 r. złożył wniosek o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy.

/wniosek – k. 1 – 4 plik I akt ZUS/

Lekarz orzecznik ZUS orzeczeniem z dnia 27 września 2016 r. uznał, iż wnioskodawca jest częściowo niezdolny do pracy do 28 lutego 2018 r. Wskazał, że częściowa niezdolność do pracy powstała po 29 listopada 2013 r. U wnioskodawcy rozpoznano zaawansowaną osteoporozę w przebiegu hiperkalciurii idiopatycznej, zmiany zwyrodnieniowe bioder, zespół bolesnego barku prawego, przebyte złamanie lewego przedramienia, podudzia lewego, zmiany zwyrodnieniowo – dyskopatyczne kręgosłupa L)S z przewlekłym zespołem dysfunkcyjno – bólowym.

/orzeczenie – k. 26 plik II akt ZUS, opinia lekarska – k. 65 dokumentacji medycznej/

Wnioskodawca odebrał orzeczenie Lekarza Orzecznika ZUS w dniu 30 września 2016 r., co potwierdził osobiście własnoręcznym podpisem. Wraz z orzeczeniem otrzymał pouczenie o sposobie i terminie wniesienia sprzeciwu do Komisji Lekarskiej ZUS. Został także pouczone, iż odwołanie od decyzji ZUS oparte wyłącznie na zarzutach dotyczących orzeczenia Lekarza Orzecznika, w przypadku niewniesienia od niego sprzeciwu, sąd odrzuci.

/orzeczenie – k. 26 plik II akt ZUS, zwrotne poświadczenie odbioru – k. 26 plik II akt ZUS/

Od orzeczenia lekarza orzecznika ZUS wnioskodawca nie wniósł sprzeciwu do Komisji Lekarskiej ZUS.

/bezsporne/

Zaskarżoną decyzją z dnia 19 października 2016 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych po rozpatrzeniu wniosku z dnia 26 lipca 2016 r. odmówił J. Z. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

/decyzja – k. 30 plik II akt ZUS/

Sąd ustalając stan faktyczny pominął dowód z opinii biegłych neurologa, otolaryngologa, kardiologa oraz ortopedy albowiem w niniejszej sprawie nie zachodziła potrzeba merytorycznego rozpoznania sprawy, ponieważ wnioskodawca

nie zachował wymogów formalnych odwołania tj. nie złożył sprzeciwu od orzeczenia Lekarza Orzecznika ZUS z dnia 27 września 2016 r. A zatem dowód z opinii biegłych okazał się nieprzydatny w niniejszym postępowaniu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. 2017, poz. 1383 ze zm.) oceny niezdolności do pracy, jej stopnia, daty powstania niezdolności do pracy, związku przyczynowego niezdolności do pracy z określonymi okolicznościami, dokonuje w formie orzeczenia lekarz orzecznik Zakładu Ubezpieczeń Społecznych. Od orzeczenia lekarza orzecznika osobie zainteresowanej przysługuje sprzeciw do komisji lekarskiej Zakładu, w ciągu 14 dni od daty doręczenia tego orzeczenia (art. 14 ust. 2a). Orzeczenie lekarza orzecznika, od którego nie wniesiono sprzeciwu lub co do którego nie zgłoszono zarzutu wadliwości, albo orzeczenie komisji lekarskiej, stanowi dla organu rentowego podstawę do wydania decyzji w sprawie świadczeń przewidzianych w ustawie, do których prawo jest uzależnione od stwierdzenia niezdolności do pracy oraz niezdolności do samodzielnej egzystencji (art. 14 ust. 3).

Stosownie zaś z treścią art. 477⁹ § 3¹ kpc Sąd odrzucił odwołanie w sprawie o świadczenia z ubezpieczeń społecznych, do którego prawo jest uzależnione od stwierdzenia niezdolności do pracy, a podstawę do wydania decyzji stanowi orzeczenie lekarza orzecznika ZUS, jeśli osoba zainteresowana nie złożyła sprzeciwu od tego orzeczenia do komisji lekarskiej ZUS i odwołanie oparte jest wyłącznie na zarzutach dotyczących tego orzeczenia.

W rozpoznawanej sprawie wnioskodawca, mimo prawidłowego pouczenia, nie odwołał się od orzeczenia lekarza orzecznika. W odwołaniu od decyzji organu rentowego, odmawiającej mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy oraz w toku postępowania wnioskodawca podnosił okoliczności dotyczące wniosków orzecznich.

Z powyższego wynika, że wnioskodawca nie zgadza się z opinią Lekarza Orzecznika.

Mając powyższe na uwadze należy wskazać, że odwołanie wnioskodawcy opiera się jedynie na zarzutach o charakterze medycznym, co oznacza iż jest ono niedopuszczalne z uwagi na fakt, że wnioskodawca pomimo prawidłowego pouczenia nie złożył sprzeciwu od orzeczenia lekarza orzecznika do Komisji Lekarskiej ZUS.

Należy nadto wskazać, że art. 477⁹ § 3¹ kpc wprowadzony ustawą z dnia 20 kwietnia 2004 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 121, poz. 1264) oznacza, że możliwość rozpoznania przez Sąd odwołania wniesionego w określonych w nim sprawach uzależniona jest od wyczerpania przez zainteresowanego dwuinstancyjnego trybu orzekania. Niezachowanie tego trybu skutkuje odrzuceniem odwołania (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 6 listopada 2007 r., III AUa 328/07, LEX nr 399971, uchwała Sądu Najwyższego z dnia 15 marca 2006 r., II UZP 17/05, OSNP 2006/15-16/245/).

W konsekwencji mając na uwadze powyższe rozważania, Sąd Okręgowy na podstawie art. 477⁹ § 3¹ k.p.c. odrzucił odwołanie wnioskodawcy.

W związku z tym, że odwołanie skarżącego zostało odrzucone przez Sąd na podstawie art. 477⁹ § 3¹ k.p.c., należy nadmienić, iż na zasadzie art. 14 ust. 2c cytowanej ustawy o emeryturach i rentach z FUS wnioskodawcy przysługuje prawo do złożenia wniosku do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych o przywrócenie terminu do złożenia sprzeciwu od orzeczenia lekarza orzecznika ZUS. Zgodnie bowiem z treścią tegoż art. 14 ust. 2c w uzasadnionych przypadkach Zakład, na wniosek osoby zainteresowanej, może przywrócić termin na wniesienie sprzeciwu, w tym w szczególności w razie odrzucenia przez sąd odwołania od decyzji w przypadku określonym w art. 477⁹ § 3¹ k.p.c.

ZARZĄDZENIE

odpis postanowienia wraz z uzasadnieniem doręczyć wnioskodawcy z pouczeniem o sposobie i terminie wniesienia zażalenia

14.12.2017r

K.K.-W.